

[Hugo Holm]

Begrundelse

Økonomiudvalget i Hvidovre Kommune har vedtaget at give 5.000 kr. til fredning af 28.000 m² regnskov i Sydamerika. Hvidovres penge sendes til Costa Rica. Dette oplystes bl.a. af dagbladet Politiken onsdag den 11. oktober 1989.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (skattestyrelsesloven). (Overførsel af kompetence fra skatteministeren til Ligningsrådet vedrørende indbringelse af landsskatteretsafgørelser for domstolene).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 10/10 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

SF's forslag går ud på at overføre kompetencen til at indbringe landsskatteretskendelser for domstolene fra skatteministeren til Ligningsrådet. Forslagsstillerne ønsker på denne måde at komme min såkaldte ankevægring til livs.

Jeg vil starte med at sige, at regeringen helt klart må afvise dette forslag. Det vil være helt forkert at lade netop Ligningsrådet træffe beslutning om anke af en skattesag til højere instans, og det skyldes, at Ligningsrådet selv kan foretage skatteansættelser i en lang række sager.

Ligningsrådets afgørelser, f.eks. om ændring af en skatteansættelse, kan påklages til Landskatteretten af skatteyderen. Lad os nu antage, at Landsskatteretten underkender Ligningsrådets afgørelse. Efter lovforslaget skal Ligningsrådet, der altså er blevet underkendt af Landskatteretten, selv afgøre, om den tabte sag skal indbringes for domstolene. Det er virkelig inhabilitet og stærkt krænkende for skatteyderens retssikkerhed.

Præcis det samme vil i øvrigt gælde i afgørelser om bindende forhåndsbesked. Ligningsrå-

det er altså ikke egnet til at bestride den opgave, som efter lovforslaget skal henlægges til rådet.

Dertil kommer så i øvrigt, at regeringen simpelt hen fundamentalt er uenig i filosofien bag SF's forslag. Forslaget anskueliggør meget præcist et af de adskillige forhold, hvor forslagsstillerne og regeringen ser fundamentalt forskelligt på begrebet retssikkerhed.

Som SF ser det, er der i en skattesag to ligestillede parter: skatteyderen og skatteadministrationen. Begge parter har ifølge SF de samme muligheder til rådighed for at opnå et gunstigt resultat. Efter SF's opfattelse skal det offentlige derfor udfolde alle mulige bestræbelser på at vinde sagen.

Regeringens synspunkt er derimod, at det er uden hold i virkeligheden at tale om ligestillede parter. Allerede fra en skattesags begyndelse markeres forskellen på de to parter. Når myndighederne ikke vil godkende skatteyderens oplysninger, er det op til skatteyderen at dokumentere rigtigheden. Skatteyderen bærer altså reelt bevisbyrden. Lykkes det for borgerne at få medhold – hvad der efter de regler, der endnu gælder, kan have krævet behandling i op til 3-4 administrative instanser – må denne afgørelse også være bindende for den forvaltning, der selv har truffet afgørelsen, i hvert tilfælde som altovervejende hovedregel.

Gennem appelbegrænsningen søger regeringen netop at øge ligestillingen mellem de to parter i en skattesag og igennem denne at øge skatteyderens retssikkerhed.

Skatteyderens retssikkerhed øges for det første ved, at skattesager bliver afsluttet så hurtigt som muligt. Føres en sag i dag til tops i systemet, vil der ofte være forløbet 7-8 år, fra en disposition bliver foretaget, og til Højesterets endelige dom foreligger. En så langstrakt proces indebærer en meget voldsom personlig og økonomisk belastning for skatteyderen. En tilsvarende belastning påføres ikke administrationen, når denne vælger at forfølge sagen ved en højere instans.

Desuden kræver skatteyderens retssikkerhed, at man afstår fra det, jeg vil kalde gabe-stokmetoder. Lovgivningsmagten har gennem sit lovgivningsinitiativ et fuldt tilstrækkeligt redskab til at skabe den ønskede retstilstand. Retstilstanden skal ikke afklares ved at gennemføre enkeltstående sager mod enkeltpersoner. Er retstilstanden uhensigtsmæssig eller